

z zagranicy

Nadane z Rzymu

WSZYSTKIE DROGI PROWADZĄ DO...
POLIKLINIKI „GEMELLI”

Na Monte Mario, jednym z wzgórz panujących nad Rzymem, od 20 lat wznosi się nowoczesny kompleks budynków, który stał się ostatnio najświeższym miejscem na świecie. Jest to poliklinika Gemelli, w której znakomicie chirurdzy uratowali życie Janowi Pawłowi II, a która należy do Uniwersytetu Katolickiego św. Serca w Rzymie.

Wszystkie drogi prowadzą dziś do tej polikliniki. Kierując się tu dostojnymi watykańskimi, prezydent i premier Włoch, członkowie rządu, przedstawiciele korpusu dyplomatycznego, jakkolwiek mało kto jest ze zrozumienia tego chęć dopuszczenia. Do polikliniki usiłują dostać się proci ludzie. Przynoszą kwiaty, naczeka kwiatów. Zamienili one kaplicę Gemelli w prawdziwą cieplarnię. Pod adresem szpitala Gemelli płyną depesze od państw ze wszystkich krajów kilku kontynentów. I dziesiątki tysięcy listów od zwykłych ludzi.

W chwili kiedy piszę te słowa, Jan Paweł II przebywa jeszcze w sali oddziału reanimacyjnego, mieszczącej się na 2 piętrze jednego z skrzydeł. Stan chory jest na tyle dobry, iż można zgodzić się na wyłączenie nagrania „Modlitwy Maryjnej Ojca Świętego”.

Tymczasem na 10 piętrze oddziału, który nazywa się „Solventi I”, przygotowuje się specjalny apartament i łóżko, na którym będzie przebywał po wyjściu z szpitala, jadający się z 5 pokoi, jeden przeznaczony jest dla papieża, drugi dla lekarza obojczy (dr Gabriel Turowski) i sekretarza (ksiądz Stanisław Dziwisz). Trzeci pokój zajmą polskie siostry z Krakowa, usługujące Ojcu Świętemu. W dwu największych pokojach pracować będą osobistości watykańskiego Sekretariatu Stanu.

Zgodnie z dogmatem „ubi Petrus ibi ecclesia” (gdzie Piotr, tam Kościół) poliklinika Gemelli, w której nawiasem mówiąc w ogóle leczy się chorzy z Watykanu, stanowi obecnie „serce stolicy apostołskiej”. Była nim zresztą od chwili, gdy znalazła się w niej ciężko ranny papież.

Wg doktryny katolickiej władza pochodzi od boskiego dana jest papieżowi ad personam. Oznacza to, że papież wykonuje ją gdziekolwiek się znajduje. Natomiast całą działalność stolicy apostołskiej koordynuje obecnie watykański sekretarz Stanu, Agostino Casaroli, częsty gość polikliniki Gemelli, mający jako jedna z bardzo nielicznych osób bezpośredni dostęp do papieża.

Jest nadzieja, że Jan Paweł II przejdzie z tymi okolicznościami na drugi dzień będzie przeniesiony do wspomnianego apartamentu w oddziale „Solventi I”. Coraz bardziej interesuje się zewnętrznym światem.

Spółeczność chorzy przebywających w poliklinice ze skupieniem wysłuchują przez radio „Modlitwy Maryjnej”. W poniedziałek, 61-sza rocznica urodzin papieża, chorzy i personel polikliniki Gemelli składali Ojcu gorące życzenia.

„OSSERVATORE ROMANO”: „WSZYSCY ŻYWI MY NADZIEJĘ”

Ksiądz Virgilio Levi, zastępca naczelnego redaktora „Osservatore Romano”, powiedział korespondentowi In-Press: „wszyscy, którzy pracujemy w dzienniku watykańskim, podziwiamy go i przejmujemy sposobem, w jakim on żyje. Jesteśmy świadkami dramatycznych godzin po ciężkim bólu na Jego Świętobliwość, Jana Pawła II. Wiemy, że Radio, telewizja i gazety zajęły się natychmiast na długo wydarzeniami tak, że naród mógł śledzić ich z minuty na minutę, aż do chwili, w której z polikliniki Gemelli nadeszły pierwsze uspokajające wieści.

Wiemy także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

Ważnym także o zarliwych modłach, jakie w intencji papieża z wszystkich stron świata wysyłają się do Watykanu. Wszyscy żywi nadzieję i modlą się o to, aby papież, syn Polski, a także syn Włoch, powrócił do zdrowia.

To naturalne, że temat: BIAŁYSTOK W PROCESIE ODNOWY — na czwartkowym Forum Myśli Partijnej w Zakładach Im. Sierżanta skompletował się w dwóch wątkach. Pierwszy — to przygotowania do Miejskiej Konferencji PZPR, wyznaczonej na 30 maja, drugi — rozliczenie winnych. Naturalnie tym bardziej, że licznie stawili się zaproszeni delegaci na Konferencję Miejską a i wielu starych uczestników Forum sadyż, że stać się nim w trakcie wyborów. Zatrzymanie o to, by 30 maja wybrać do władz najlepszych, łączyło się w dyskusji z rozważaniem, kto, kiedy i w jaki sposób powinien rozliczać za nadużycia, błędne decyzje bądź za niechcianie działań?

Już na początku stanęło pytanie, czy żądać usunięcia z KC ludzi, którzy utracili stanowiska i nikogo dziś nie reprezentują? Przeważała opinia, że dotychczasowe zmiany były znaczne, dalsze zaś groziłyby osłabieniem czy nawet likwidacją KC, a przecież ktoś musi doprowadzić partię do Nadzwyczajnego Zjazdu. ANDRZEJ KOLODZIEJ z „Unitry-Biazeł” stwierdził, że nowe władze, wybrane w trakcie obecnej kampanii, powinny rozliczać poprzedników. Jeśli dzisiaj ktoś się wyrzuci, to temu w to graj, tym sposobem może bowiem umknąć przed odpowiedzialnością. Nurt rozliczeniowy nie powinien jednak dominować na Konferencji Miejskiej. WACŁAW PANAS, również z „Unitry”, przestrzegł, by koncentracja uwagi na ściganiu winnych nie spowodowała przegranej najlepszych w kampanii wyborczej. Towarzysz WILKOWSKI ze Zjednoczenia Technicznej Obsługi Rolnictwa stwierdził, iż sprawa rozliczeń jest mocno podnoszona w prasie, co jego zdaniem oznacza dążenie części władz do obarczenia całą odpowiedzialnością tylko niektórych, usuniętych czy usuwanych obecnie. Reszta, tym sposobem oczyszczona z podejrzeń, pozostanie na stanowiskach. Białystok nie jest miastem, w którym nie było nadużywania władzy czy przestępstw kryminalnych. Chodzi o to, by nikt skompromitowany, a niekoniecznie już ujawniony skutek bierności instancji, nie znalazł się po wyborach w steru. Lista delegatów na Konferencję Miejską nie nastraja optymistycznie; znajduje się na niej zbyt wielu ludzi, znanych białostoczanie z niedobrej strony. Towarzysz Wilkowski domagał się by Konferencja Miejska wybrała również Komisję Kontroli Partijnej.

— Białystok patrzy na nas z uwagą i nadzieją — powiedział MIROSLAW LINKIEWICZ, delegat z „Unitry” — Konferencja Miejska jest szansą pełnej odnowy, a także zdobycia wiarygodności. Z moich rozmów z ludźmi wynika, że robotnicy trzymają legitymację w pogotowie. Nie po to, by nimi głosić, ale by je ciskać, jeśli konferencje partijne i Nadzwyczajny Zjazd nie spełnią oczekiwań.

— Nie brak w partii specjalistów, którzy pracują nad wygraniem wyborów od Referendum w 1986 roku, blyskawicznie przystosowując się do nowych sytuacji w chwilach kryzysów — stwierdził W. PANAS, przestrzegając przed możliwymi manipulacjami.

— Trzeba odwrócić źródło władzy. Nie KC czy Biuro Polityczne powinny ją dawać, lecz wyborcy, którzy każdej chwili mogliby cofnąć swoje zaufanie i zapobiec „odrywanemu się”. Przygotowania do Konferencji Miejskiej zapewnijają poznanie się delegatów nawzajem, to samo trzeba zagwarantować przed Wojewódzką. Jeśli miałbym wybrać kogoś z 200 nieznanymi, to przecież chętnie przystąpiłbym do tego, by ktoś mi ich wyznaczył. Pracować trzeba nad stworzeniem programu partii, który nie będzie wskazywał, ile mieszkani czy przedszkoli należy wybudować. Partia winna określić, jak powinien funkcjonować Sejm i rady narodowe, im oddać rozdział funduszy i pilnować tylko realizacji.

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

Dotychczas programy partii były koncertem pobożnych życzeń we wszystkich dziedzinach życia, stwierdził MARIAN LESZCZYŃSKI z Politechniki. Traciłmy marksizm, a o celu PZPR, ideologii marksistowską, w praktyce partia była bezideowa, kierowana przez pragmatyków — i to kiepskich, jak ich okazywało. Programy partii powinnen formułować nie aparat, lecz zespoły społeczne, powołane spośród specjalistów zaakceptowanych przez organizację partijną.

Ustosunkowując się do uchwalonego 11 maja wotum nieufności dziennikarzy dla Wydziału Pracy Ideowo-Wychowawczej KW PZPR, kierowanego przez sekretarza KW — Halinę Piotrowską-Olczak i dla pionu kultury w Urzędzie Wojewódzkim, ANATOL WAKULUK — pracownik tegoż Wydziału i delegat na Konferencję — powiedział m. in., że irytuje go nurt rozliczeniowy, dowody są rzekomo, jest za wyciągnięciem wniosków personalnych, ale przede wszystkim za błędami gospodarczymi. Wszyscy dziennikarze odnowili się, tymczasem kto im kazał wychwa-

lać prominentów, z towarzyszem Juskiewiczem na czele? Rozliczenie zostawmy nowym władzom, które — jak ma nadzieję — rozliczą dziennikarzy.

— JERZY NIEMIEC, delegat z FWW stwierdził, że trzeba jak najostrożnie patrzeć na przeszłość, nie wolno jednak wylać dziecka z kąpielą. Należy wnikliwie ocenić dwa obszary: przemysł oraz naukę i kulturę, bo w nich Białystok pełni rolę stolicy regionu. Trzeba też podzielić się obowiązkami z partnerami, jak ZSL, SD, Kościół. Nie wolno drugi raz doprowadzić do sytuacji, w której za wszystko odpowiedzialna będzie tylko partia.

Towarzysz DANILEWICZ (FWW), zapropował, by ogłosić moralną amnestię, która nie objęłaby tylko tych, co kradli. Czas były nienormalne; przecież każdy, kto choć raz brał udział w wyborach do rad narodowych, musi mieć coś sobie do zarzucenia. Należy kompleksowo ocenić Komitet Wojewódzki, a od następów zażądać raportu o stanie miasta. Towarzysz DOROSZKO, delegat z Wojewódzkiego Szpitala Im. M. Skłodowskiej, zapropował m. in. by Konferencja Miejska skoncentrowała się na zagadnieniach ideowo-wychowawczych, na pracy z młodzieżą. Wyowiedział się też za projektem KM, by wcześniej wyprofilować skład socjalny kandydatów do władz. Przyśle Plenum powinno bowiem reprezentować wszystkie dziedziny życia. Towarzysz SZYMAŃSKI z PB nawiązał do groźby strajku w związku z incydentem w Kuźnicy. Nietrudno przewidzieć, że tego typu konflikty będą się w przyszłości zdarzać, toteż wypracować należy mechanizmy bez-

bolesnych ich rozwiązywania. JOZEF KOWALCZYK (FWW) zapropował, by Konferencja Miejska odbyła się w dwóch etapach. Obecnie trzeba wybrać władze i delegatów na wyższy szczebel oraz sformułować doraźny program, co robić do Zjazdu. Następnie, już po Nadzwyczajnym Zjeździe, Konferencja winna przyjąć program działań dobrze przygotowany, wynikający z uchwał najwyższej władzy partijnej. Ponieważ doświadczenie uczy, że partia to przede wszystkim KOP, trzeba się zastanowić, jak je umacniać.

BOGUMIŁA MORAT, która na Konferencji Miejskiej reprezentować będzie Specjalistyczny Przeciwgruźliczy ZOZ i Szpital Zakaźny im. Dłuskiego, powiedziała, że przewodnią rolą partii to rola inicjująca, wyprzedzająca żądania społeczne, kierownicza zaś zobowiązuje do przedstawiania alternatyw rozwoju Polski, a potem do egzekwowania realizacji. Jeśli PZPR będzie programowała i realizowała wszystko sama, stanie się niebawem partią emerytową. Dyskutantka zwróciła też uwagę, że w Białymstoku nie ma właściwie szpitala miejskiego, w służbie zdrowia nie się dzieje, a odpowiadając za ten stan konkretni ludzie. Na to towarzysze JOZEF OSADA zareplikował, że jakby zacząć dochodzić to w każdej dziedzinie jest źle. Wypaczenia w sferze materialnej wzięły się z tego, że najpierw rozłożono kulturę i oświatę. Żeby doprowadzić do jednomyślnego głosowania w miejsce wyborów, trzeba było wcześniej urobić społeczeństwo, zamknąć usta piarom, wypaczyć marksizm. Musimy dzisiaj zacząć od nowa badać rzeczywistość, a nie ulegać złudnym ideom, że socjalizm to sprawiedliwość, dobrobyt i demokracja. Okazuje się, że to nieprawda, przynajmniej dotychczas. Tam, gdzie są ewidentne nadużycia władzy, należy rozliczyć winnych, nie oglądając się na nie. Kwestie poszczególnych decyzji, sposobu realizacji ideałów socjalizmu — rozstrzygać trzeba wnikliwie na Konferencji Miejskiej. Na zakończenie Forum ROŚCISŁAW MIŁCHNIK, robotnik z Zakładów Drobniarskich, niezwykłe ostro ocenił mechanizmy, które wyniosły do władz partijnych i na stanowiska w przedsiębiorstwach ludzi niekompetentnych, bez gruntownego wykształcenia. Komitet Wojewódzki wdraża się przed odpowiedzialnością, a kto dziesiątą lat obsadzał kierowe stanowiska ludźmi, którzy po 56 roku jedynie występowali maturali na kursach wieczorowych? Kto spowodował, że wielu ideowych i dobrze przygotowanych nie wytrzymało w aparacie, splunęło i poszło, a zostali potulni? Efekt jest taki, że niekompetentni rządzą kompetentnymi, a robotnicy widzą to i nie mają do władz zaufania.

Niektórzy dyskutanci próbowali podsumować dotychczasowy dorobek Forum. Jest to zrozumiałe, bowiem Konferencja Miejska PZPR zamknięcie pewien rozdział dyskusji wewnętrznej partijnej. Uprawnione stają się pytania, ile z dorobku Forum uda się przenieść 30 maja na salę obrad, jak będzie to później funkcjonowało w praktyce nowo wybranych władz? Zwracano uwagę, że dzięki kilkumiesięcznym dyskusjom członków POP z zakładów i wyższych uczelni Białegostoku rozpoznane zostały nie tylko mechanizmy funkcjonowania partii, a również źródła kryzysu, jaki przeżywamy. Zarzynała się konieczność analizy działalności poszczególnych towarzyszy z KW i KM oraz poignięcia winnych do odpowiedzialności. Nie udało się natomiast stworzyć całościowego programu, z którym można byłoby przyjąć na Konferencję Miejską czy Wojewódzką. Uczestnicy Forum poznali natomiast nawzajem swoje poglądy i zdolności, co może być najważniejszą sprawą przy wyłanianiu nowych władz przyszłych autorów strategii partii w mieście i województwie.

JAN KWASOWSKI

Białystok unosi legitymację

zydenta, byłego I sekretarza miejskiego, czy bez ich wiedzy to zrobiono? Za błędy trzeba rozliczać.

— Odnowa i uwiarytelnienie partii wymagają, by doszli do władzy ludzie z otwartą głową i czystymi rękoma — stwierdził tow. MAJEWSKI, delegat z PKZ — na konferencji nie ma sensu ustawianie programu krawiectwa czy włókiennictwa. Chodzi o dobór ludzi, którzy jak siada nad postulatami dołów społecznych, to potrafią stworzyć strategię partii. Najbliższą naszą stroną jest anonimowość; znam zaledwie kilku delegatów. W związku z tym proponuję, by każdy kandydat do władz i na Konferencję Wojewódzką określił, kim jest, co chce zrobić po wyborach, jakie stanowisko będzie prezentował na wyższym szczeblu. Wybrać uczeliwych i mądrych to jednak za mało, trzeba im jeszcze patrzeć na ręce, nie na szumne hasła. Nasze mandaty powinny zachować ważność do końca kadencji, byśmy raz w roku mogli ocenić Komitet Miejski, Wojewódzki czy Centralny. Wnoszę, by tę propozycję uupowszechnić w całej Polsce.

Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

— Tow. KILKOWSKI z Filii UW zażądał, by Komitet Miejski przedstawił na Konferencji swoje stanowisko wobec założeń programowych na IX Zjazd. Posługując się kilkoma przykładami powiedział, że niepokoją go intencje autorów tego dokumentu. Łączenie z projektem Statutu PZPR nie daje on gwarancji, że podstawowe organizacje partijne będą mogły korygować politykę kierownictwa. Partia, sprawując swą przewodnią rolę, winna formułować program państwa, ale nie zajmować się konkretnymi rozwiązaniami, zwłaszcza w obszarze gospodarki. Mówca zapropował, by stworzyć mechanizm gry symulacyjnej; Sejm powinien podejmować decyzje na podstawie alternatywnych projektów.

— SZYMON WILUK, delegat z Terenowej Organizacji Partijnej nr 19: Pięknych programów mieliśmy mnóstwo, poczynając od Kongresu Zjednoczeniowego. Ani jedna uchwała zjazdowa nie została zrealizowana w pełni, bo zabrakło odpowiednich ludzi. Dlatego nie na tworzenie programu, ale na do-

Jak gospodarujemy lasami?

Polska posiada obecnie około 8 mln ha lasu, w tym 1,5 mln ha znajduje się w rękach prywatnych. Mimo wieloletnich już nawoływania w prasie, uchwał sejmowych, wniosków organizacji społecznych, głównie Ligi Ochrony Przyrody, jak również wystosowanych do kompetentnych władz listów osób prywatnych, rozmiary corocznego wyrybu drewna w tych lasach wyznaczane są — praktycznie rzecz biorąc — na poziomie gospodarki rabunkowej.

Jeszcze kilka lat temu areal obszarów leśnych w Polsce gwałtownie malał, w latach ostatnich natomiast utrzymywał się na miarę stałym poziomie, a nawet wzrastał. Powstała tu sytuacja, dla której mimo to gospodarce drewnem w naszym kraju wiele osób w dalszym ciągu określa mianem rabunkowej. Składa się na to kilka czynników zarówno natury obiektywnej, jak i subiektywnej, stanowiących cechy charakterystyczne procesu zalesiania i wyrybu, jak i takich, które stanowią speyfikę obecnej sytuacji, w jakiej znalazły się nasze lasy.

W roku ubiegłym zalesiono ponad 50 tys. ha, obecnie planuje się zalesienie w tych samych granicach. Jednocześnie wyryby objęły areal znacznie mniejszy. Należy sobie jednak uświadomić, że las wycięty przestaje być lasem naturalnym, natomiast las świeżo posadzony — z punktu widzenia zarówno gospodarki, jak i indywidualnego użytkownika — jeszcze lasem nie jest.

Tak więc, ilość zalesionych obszarów w Polsce rośnie, natomiast w rzeczywistości ilość lasów jako pewnej „masy” drzewnej w dalszym ciągu maleje. Jednocześnie w ostat-

„Trzęsienia ziemi” nad Wisłą

W rejonach nadwiślańskich występują okresowe „trzęsienia ziemi”. Tak nazwać można osuwanie się lessu ze zboczy, m. in. w okolicach Opatowa, dorzecza Opatówki, Koprzywianki, Zawichostu i Sandomierza. W niektórych miejscach aktywności procesów geodynamicznych powoduje powstawanie erozji gleby, a nawet zagraża obiektom budowlanym.

Aktywne osuwiska występują w rejonach Staniławki i Witowa, przyczyną ich powstawania jest okresowe spiętrzanie wód gruntowych, występujące na zboczach skarpy i u jej podnóża oraz nawadnianie zbocza podczas wezbrań Wisły. Waty przeciwpowodziowe zostały na tym odcinku wzmocnione i podwyższone, dzięki czemu zmalała aktywność procesów geodynamicznych.

Od lat obserwuje się rozwój procesów geodynamicznych na odcinkach Sandomierz — Piotrowice i Sandomierz — Koprzywianka. Ma to miejsce szczególnie podczas obfitych i długotrwałych opadów deszczu, jakie wystąpiły m. in. w 1967 r. Tam też występuje erozja wąwozowa, przy czym obserwuje się, że niektóre wąwozy pogłębiają się w ciągu roku o ok. 12 cm i nawet rośliny nie są w stanie zahamować erozji.

W latach ubiegłych najgroźniejsza osuwiska zostały zlikwidowane w Sandomierzu, gdzie ruchome skarpy groziła stoczeniem się zabytkowych budowli tego miasta w pradolinie Wisły. Stabilizacji skarpy dokonano przy pomocy „skrzyni” żelbetonowych, zakrzepionych w podłożu skalnym.

Powstające osuwiska na gruntach ornych likwidowane są przez rolników, którzy obsadzają zbocza roślinami i krzewami. (A.K.)

I Wojewódzki Zjazd ZMW w Suwałkach

„Chcemy, by podstawową naszą organizacją była młodzież i wiarygodność, demokratyczny statut i demokratyczna praktyka życia wewnątrzorganizacyjnego (...). W ZMW jest miejsce dla każdego, kto zakłada wole postępowania zgodnego z naszym statutem i deklaracją ideową. Głęboko tworzy sens istnienia ZMW, to przede wszystkim samodzielne załatwianie naszych spraw własnymi siłami, pomoc innym organizacjom społecznym i instytucjom w realizacji ich zadań celów programowych. Podobnie jak robili to „Wici”, chcemy wychowywać przez pracę, przez osobisty przykład naszych ojców, dziadków, sąsiadów — mówi A-

LEKSANDER CZUPER w swoim wystąpieniu podczas I Wojewódzkiego Zjazdu ZMW w Suwałkach, który odbył się w dniu wczorajszym.

Podczas obrad odradzających się po raz kolejny orga-

nizacji padło wiele gorzkich słów i o trudzie, w jakim Związek Młodzieży Wiejskiej powstawał i o błędach, które popełniono wówczas, gdy

decyzją z 1976 roku „do jednego worka organizacyjnego wrzucono całą młodzież”. Dyskutanci — młodzi ludzie z wiejskich środowisk — mówili o błędach popełnionych przez ZSMP i o utracie zaufania do organizacji młodzieżowej, o jej bierności i pozostawieniu wsi i rolnika na uboczu. Młodzież mówiła również i o tym, co ją boli. Nie tylko braki środ-

ków produkcji, ale przede wszystkim — niesprawiedliwość w traktowaniu społeczności wiejskiej w stosunku do miejskiej. Poruszone również sprawę działalności ZMW w woj. suw

Regionalne ośrodki mody

Tradycyjnego Jarmarku Wiosennego w tym roku oficjalnie i w huku reklamy nie odróżniono. Bo nie ma czym handlować. Producentów, których mobilizowano i zachęcano do udziału w imprezie różnymi „podstępami” wydusił z siebie raptem towary na sumę 11 milionów zł. Szóstą część tego, co powinno było spłynąć — wzorem lat ubiegłych.

Atmosfera jarmarku utrzymała się jak najbardziej i nawet spotęgowała. „Nie nie zapowiadali, ale atrakcyjnych towarów z pewnością trochę brakuje”. No i do pierwszego dnia otwarcia pawilonów przy ul. Kawalerskiej ciągnęły od rana tłumy opalone gorącą kawką. Sprzedawcy rozpoczęli dwie godziny wcześniej niż zapowiadano, żeby przypadkiem nie doszło do wylamania bram, zdemolowania ław i półek i do innych zniszczeń. Ogromne kolejki, codziennie, dostownie w każdym pawilonie, a największe przy obuwiu, konfekcji i dzianinach, przy artykułach dziecięcych. Trochę atrakcji — wobec rynekowego kryzysu — pojawia się tam na półkach istotnie. Kto silny w nogach i nadzwyczaj cierpliwy (a takich teraz dużo) ma szansę zdobyć modne spodnie, bluzeczki, sztywne komplety struszkowe czy pantofelki. Nawet w kioskach obłożenie, bo dostarczają papierosy, proszki do prania i papier toaletowy. Ogólnie — więcej klientów rozgorączkowanych i zmęczonych niż zadowolonych. I trudno spodziewać się, żeby było inaczej.

Tylko w pawilonie nr 10 — choć ludzi ciągle dużo — jakoś spokojniej. Panie, wśród których wiele nastoletnich, przystają przy poszczególnych ekspozycjach, żywo rozprawiając i gestykulując. Rzec można — woda na mylny dziełczyński marzeń... Prezentują tu swoje wzory (po raz drugi w Białymstoku) Regionalne Ośrodki Mody Młodzieżowej, działające przy 12 WPHW w całym kraju. W tegorocznym przeglądzie pod tradycyjnym już hasłem „Ubiemy młodzież na wiosnę — lato 1981” uczestniczy tylko połowa ROMM-ów, choć do udziału zaproszone zostały wszystkie. Ale i tak jest na co popatrzeć — w sumie około 100 wzorów odzieży wiosennej, przede wszystkim damskiej. Zwraca uwagę m. innymi cała kolorowa i wdzięczna ekspozycja Ośrodka Mody w Opolu — kolekcja zwiewnych bluzek, spodenek, spódnic i czapek „na promenadę”, zaprojektowana przez uczennice tamtejszej szkoły odzieżowej, komplet dziewczęcy o nazwie „Bosman” z modnymi lamówkami. W kolekcji szerszej wyróżniają się wzianki dziecięce oraz spódnice dziewczęce struszkowe, w białostockiej — niezmienne popu-

larne bluzki i sukienki z surówki oraz szulki z wiankami ramiączkami w czterech wersjach kolorystycznych, w warszawskiej — strój dyskotekowy (bluzka i spódniczka) oraz wzianko młodzieżowe typu „kufajka”. Łódzki ROMM wystąpił z oryginalnym kompletem pościeli i bielizny nocnej z białej tkaniny w ogromne kolorowe grochy. Nie sposób wystawę szczegółowo omawiać, warto ją po prostu obejrzeć przy okazji wyprawy na teren jarmarkowy, a czynna będzie jeszcze przez kilka dni. Komisja kon-

była odświeżająca część spotkania, zaś zupełnie na roboczo rozważano, przywołując niemałe już doświadczenia, jaką rolę odgrywać mogą i powinny regionalne ośrodki mody w tworzeniu i kształtowaniu rynku młodzieżowego. Czy w ogóle mają szansę i rację bytu w obecnej nadzwyczaj ciężkiej sytuacji na rynku i w przemyśle? Największy pesymizm włożyli im rychły koniec — wobec niedostatków surowcowych (tkanin) i poniekąd partyzanckich zasad istnienia i współdziałania z producentami. Inni (m. innymi przedstawiciele Opoli, Warszawy, Białegostoku) gorąco przekonywali do kontynuacji i wzbogacania form działania.

Przypomnijmy: — regionalne ośrodki mody młodzieżowej zaczęły powstawać przy przedsiębiorstwach handlu wewnętrznego przed bez mała dziesięciu laty. Koncepcja rodziła się wśród młodych

oraz Zakład Pracy Nakładowej przy WPHW. Ostatnio doszły Zakłady Wytwarzania Usługowej Spółdzielni Pracy w Supraślu, Sokółce, Bielsku Podlaskim i Zambrowie, a także Spółdzielnia „Cepelia”. Rozwijano oferty rynkowej ROMM sprzyjało istnienie miejscowego przemysłu włókienniczego, skąd zawsze można było zdobyć leśm tam metrów wybrakowanej tkaniny wełnianej czy bawełnianej. W 1979 r. z kolekcji białostockiego ROMM miejscowy młodzieżowy rynek zyskał ubiory wartości ponad 21 mln. zł., w ubiegłym roku — wartości 20 mln. To sporo. W skali całego kraju dzięki ROMM zyskało ponad produkcję odzieży wartości blisko 1,5 mld zł.

W tym roku wszędzie zapewne będzie znacznie mniej i to przede wszystkim ze względu na brak tkanin. Z resztkami czy odpadami teraz kruchą, każdy stara się je zagospodarować i nie zalegać już po kątach. No — bez przesady. Weźmy taki bistor. Pełno tego nawet teraz. ROMM w Opolu wykorzystuje te tkaniny do opracowania wcale zwykłych wzorów sukienek studniówkowo-maturalnych. I podobno poszły tam jak woda. Są kłopoty z tkaninami, ale za to znacznie ich teraz mniej ze znalezieniem wykonawców. Spółdzielnie nader chętnie przyjmują zlecenia, nawet na niewielkie serie, żeby tylko zapewnić pracę załogom. W powiatach jest współpraca z rzemiosłem, z prywatnymi zakładami, a mogłoby to dobrze zaowocować. Czas, żeby przedsiębiorstwa handlowe i ROMM przestały się bać tych kontaktów.

Wobec ogromnych trudności z tkaninami wiele osób postuluje, by umożliwić regionalnym ośrodkom mody zawieranie kontraktów na gieldach tkanin na takiej samej zasadzie jak zakładami odzieżowym. Wydaje się jednak, że to oznaczałoby ewolucję tych ośrodków w zgola odmiennych kierunkach niż dotychczas, odchodzenie od jak najoszczędniejszego form produkcji. Czy słusznie? — to rzecz do zastanowienia.

Wspomniany przegląd, połączony z wystawą (szkoda tylko, że na sprzedaż zaofiarowano znikome ilości prezentowanych wzorów) potwierdził, że w ośrodku mody młodzieżowej nie powinno umierać jako niepotrzebne, bo faktycznie wzbogacają — monotonię w dalszym ciągu, a ostatnio również niewystarczającą — oferty przemysłu włókienniczego i terenowego, urozmaicają wzornictwo, szybciej reagując na nowe tendencje w tym względzie, trafiają w gusta młodych. Wręcz przeciwnie — w perspektywie — powinny rozwijać się, a w najbliższym czasie — dopomagać w przetrwaniu ciężkiego kryzysu na rynku.

SYLWESTER BARSKI

Konfrontacja pomysłów z możliwościami

kursowa nie bez wahań i kontrowersji rozdziała przygotowane nagrody. Puchar dyrektora CPHW za całokształt pracy Regionalnemu Ośrodkowi Mody w Opolu, zaś dyrektora białostockiego WPHW-ROM w Łodzi. Puchar ZW ZSMP w Białymstoku otrzymał ośrodek białostocki. Rozdano też złote, srebrne i brązowe medale, w tym również zakładom, które dostarczyły na jarmark towary i przy okazji zaprezentowały swoje kolekcje na tej wystawie. Znalazły się wśród nich (jak zwykle atrakcyjna, kolorowa bielizna pościelowa) Wojewódzka Odzieżowa Spółdzielnia Pracy im. M. Nowotki „Bielpo”, szczecińska „Dana”, Zakłady Przemysłu Wełnianego w Opocznie, miejscowe Zakłady im. dyr. Sierżana, Siemiatyckie Zakłady Obuwia i Łukowskie Zakłady Przemysłu Skórzanego. Te ostatnie otrzymały nawet puchar dyrektora WPHW za butki dziecięce „Pinokio” (prawdziwie o nie bitwy na stoiskach). Puchar Prezydenta Białegostoku za całokształt tkanin przyniósł Zakład im. E. Plater w Wasilkowie, zaś dyrektora CPHW — białostockim „Fastom”. Nagrody wręczono na spotkaniu przedstawicieli ROMM i producentów w młodzieżowym klubie handlowców „Juventus”. To

handlowców, w zakładowych organizacjach młodzieżowych. Zakładnia — to uzupełnianie wzbogacanie młodzieżowego rynku o wzory odzieży projektowane w pracowniach WPHW i szkolnych, także przez artystów — amatorów, mających odrobinę wyobraźni i rozeznanie w gustach i upodobaniach młodych, w tendencjach tej mody. Wzory te miały być powielane przy współpracy ze szkołami i miejscowymi drobnymi zakładami odzieżowymi z materiałami — nazwijmy je tak — przede wszystkim odpadami: z resztek nie sprzedanych w sklepach i zalegających w magazynach, z próbnych utworków partii produkowanych tkanin itp.

Zakładnia, jak widać, bardzo cenne, sięgające wszechstronnie do tzw. rezerw, sprzyjające wypuszczeniu na rynek po przystępnych cenach, krótkich i często atrakcyjnych wzornictwo (co się w praktyce potwierdziło) serii różnych części garderoby. Sprawa chwyciła, co widać choćby na przykładzie białostockiego ROMM, działającego od 1974 r. W pierwszych latach pozyskano do współpracy Spółdzielnię „Białostocznica”, Zespół Szkół Odzieżowych w Białymstoku, Zespół Szkół Zawodowych CZSP w Elku

„AUTOSTOP 81” — wystartował

Rozpoczął się już kolejny, 24 autostop w naszym kraju. Warto wspomnieć, iż dotychczas z tej formy wędrowki po Polsce skorzystało 790 tys. młodych turystów, a w tym 9 tys. cudzoziemców, którzy ogółem przejechali ponad 207 milionów km.

Sprzedawca książeczek autostopu prowadzi Oddział PTK i „Almaturu”, placówki Informacji Turystycznej, Polskie Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych, szkolne schroniska młodzieżowe i Rady Zrzeszenia LZS. Koszt książeczki wynosi 12 zł.

Posiadacz książeczki autostopu ma możliwość przejeżdżania 2 tys. km, uczestniczy w losowaniu cennych nagród, objęty jest ubezpieczeniem PZU, ważnym na terenie PRL, NRD i Czechosłowacji. Wyruszając na trasę otrzymuje samochodową mapę Polski i znaczek odblokowy. Zwiększając bezpieczeństwo przy poruszaniu się o znośny po drogach.

Uczestnikami autostopu mo-

że być młodzież mająca ukończone 17 lat. Poniżej 17 lat może podróżować wyłącznie za zgodą rodziców pod opieką dorosłych.

Wzorem lat ubiegłych prowadzone będą jednocześnie konkursy dla kierowców na największą ilość przewiezionych autostopowiczów (podstawa oceny są kupony „Autostop 81”), konkurs „Uprzejmy gospodarz” (dla rolników używających noclegów autostopowiczów) a także — w porozumieniu z OHP — akcja „Wakacje na własny rachunek”. Uczestnicy autostopu będą mogli, za pośrednictwem OHP — przeprowadzić określona ilość dni we wskazanych przedsiębiorstwach i zakładach pracy.

Sprawny transport potrzebny polskiej wsi

(CAF) Transport wiejski przeżywa obecnie podobne trudności jak wszystkie inne przedsiębiorstwa przewoźne. W większości baz transportowych ponad 10% taboru stoi bezczynnie ze względu na brak części zamiennych, głównie akumulatorów. Obecnie Spółdzielnia Transportu Wiejskiego dysponują głównie samochodami krajowej produkcji JELCO i importowanymi z Związku Radzieckiego KAMAZAMI. Tyle, jeśli chodzi o tabor. Gorzej natomiast przedstawia się sprawa z zapleczem technicznym.

Bazy transportowe jakimi dysponują Wojewódzkie Spółdzielnie Transportu Wiejskiego nie spełniają często nawet podstawowych warunków, jakie stawia się przed stacjami obsługi. Oprócz tego, że brakuje części zamiennych, nie ma też pomieszczeń, gdzie można by przeprowadzać naprawy, warunki pracy są czasami wręcz skandaliczne. Dlatego też wiele baz poważnie odczuwa brak rąk do pracy, głównie mechanicznych. Na przykład, WSTW w Rzeszowie dysponuje z jednej strony bazami wspaniale wyposażonymi (Kolbuszowa) oraz takimi, gdzie i tabor niszczeje, i ludzie nie chcą pracować.

Natomiast problemem chyba najważniejszym, a którego rozwiązanie nie wymaga jednocześnie specjalnych nakładów finansowych, jest organizacja pracy i współpracy z koleją. Transport wiejski skupiał w swoim ręku przez ostatnie lata przewozy dla rolnictwa, ogrodnictwa i mleczarstwa. Obecnie zapadły decyzje o odłączeniu transportu mleczarskiego i ogrodnictwa. O ile przewóz mleka wymaga specjalnego typu samochodów, które nie dadzą się wykorzystać do innych celów i tym samym odcinają od transportu mleczarskiego jest uzasadniona, o tyle dziwić musi decyzja o odłączeniu transportu ogrodnictwa. Zmniejszy to wy-

datnie możliwości przewozu transportu wiejskiego, a nie zwiększy przewozów dla ogrodnictwa. Przy tym, przewozy ogrodnictwa to przewozy sezonowe, a zimą ten sam tabor będzie stał bezczynnie, bądź też będzie przekazywany okresowo WSTW. Zmniejszy to również możliwości manewru istniejącym taborem, zwiększy natomiast administrację, co w sytuacji samofinansowania się przedsiębiorstwa trudno uznać za pozytywną stronę zagadnienia.

Inny, wspomniany już problem — to współpraca z koleją. Wszystkie zasady tej współpracy są bowiem ustalone korzystnie dla kolei. Chodzi tutaj głównie o ideę tzw. wahałów. Co prawda, zapadły oficjalnie decyzje o ich likwidacji, jednak w praktyce w dalszym ciągu one funkcjonują. Oznacza to jednorazową dostawę dużych ilości towarów, które należy maksymalnie szybko rozładowywać, bowiem przestój grozi poważnymi kara-

wzięte z życia

Legowo jest dość dużym miasteczkiem. Ma dwa urzędy: miejski i gminny. Obydwa mieszczą się zresztą w jednym, popowiatowym budynku. Między urzędami i ich naczelnikami panuje zgoda. Każdy rządzi swoimi sprawami.

Alisi któregoś dnia do naczelnika miasta zgłosił się delegacja. Z gminy. I zażądała dla Gminnego Zarządu Kolei i Organizacji Rolniczych lokalu. Wprawdzie to nie lada kłopot naczelnika miasta. Przecież teraz zabiera się biurowo na cele społeczne. To raz. A po drugie z lokalami w miasteczku nader kruchu.

Między naczelnikiem a delegatami wywiązała się rozmowa mniej więcej takiej treści:

Reprezentację rolników. Czy nie lepiej mieć siedzibę w którejś z wiejskich wsi? — My chcemy urzędować w mieście. — Jest ładny lokal w takich Boltunach. Parę kilometrów od Legowa. W sam raz na wasz związek.

To już wyprowadziło z równowagi naczelnika. — Przepraszam, ale ja chciałem panom pójść na rękę. Widzę jednak, że tak to się nie dogadamy. A na ogół to dla czego właśnie mnie zwracacie głowę tym lokalem? — A kogo mamy molestować?

— Choćby naczelnika gminy. To wasz prawowity gospodarz. On winien starać się dla was o lokal. — Tak pan powiada? — A tak. — W takim razie nie nam nie pozostanie innego, jak sięgnąć po radykalne środki.

Naczelnika coś piknęło w serce.

— Przepraszam, co panowie mają na myśli? — Zabierzemy pański gabinet w okupację. — Mój? — Wasz. — Dlaczego nie naczelnika gminy? Jego nawet okupasz.

Zabierzemy gabinet w okupację

— Boltun? Pan chyba żartuje? — Mówię serio. Czy to znówu taki wstyd? — Chce pan nasz związek narazić na pośmiewisko. Nie ma mowy o żadnych Boltunach. W rachubę wchodzi tylko Legowo.

— No, dobrze. Pomysłowy. Naczelnik uważnie rozważał się po miasteczku. Wreszcie znalazł dwa pokoje w budynku na skraju Legowa. Suche, widne, przestronne. W sam raz dla związku. Był raczej pewien, że ukontentuje nimi delegatów.

Ci jednak po kilku dniach złożyli protest. — Nie weźmiemy tego lokalu. — Dlaczego? — Chociaż nas wyrzuci na peryferie miasta. — A cóż w tym złego? Będzie blisko wsi i rolników, na samym styku miasta z gminą.

— My chcemy urzędować w centrum miasta. Jak inne porządne instytucje i organizacje. Nie pozwolimy, aby nas traktowano po macoszemu. Mamy odmowę, czy pan tego jeszcze nie rozumie?

— Rozumiem, rozumiem. — No więc? — Przemysław sprawę. Po kilku dniach naczelnik zaproponował trzypokojowy lokal w śródmieściu. Teraz nabrał pewności, że na pewno zadowolą związkowych emisariuszy.

— Ten lokal także nam nie odpowiada — usłyszał od delegatów. — Ależ panowie, z jakiego powodu?

— Trzecie piętro. Za wysoko. I w dodatku po nam aż trzy pokoje? Wystarczy tylko dwa.

Guzikowy telefon

Konstruktorzy radomskiej wytwórni telefonów intensywnie pracują nad przygotowaniem do seryjnej produkcji aparatów z klawiaturą guzikową — zamiast tarczy obrotowej. Prace te oddawane są zaawansowane, obecnie do ich przyspieszenia zmusza zawarty ostatnio kontrakt z Syrią na licencję uruchomienia montażowni i dostawę telefonów. Zakłada się, że w dostawach tych ok. 20 proc. stanowić będą aparaty klawiaturowe. Przeznaczone one będą wyłącznie na eksport, ponieważ zasadniczo ich wyposażenie — zespół pamięci elektronicznej — pochodzi z importu. (S.Z.)

W czasie mojej ostatniej bytności w Legonie, widziałem na biurku w gabinecie naczelnika jeszcze trzy aparaty telefonów. Być może dziś stoją już dwa. W kolorze czarnym. Bo na aparat czerwony, ustawiony w środku, najłaskawiej spoglądał delegat.

P.S. Nazwy miejscowości i fakty zmyślone. Wszelkie analogie do podobnych zdarzeń w jednym z miast walskiego mogą być tylko i wyłącznie przypadkowe. (St.St.)

ST. STARAD

Jeżeli jedni zaczęli nazywać dom stodołą, stodołę chlewem, krowę świnią, a psa baranem, zaś inni pozostali przy dotychczasowym, tradycyjnym nazywaniu, to nie zdążyli się porozumieć. Polak z Polakiem, sąsiad z sąsiadem, mąż z żoną ani syn z ojcem. Podstawowym warunkiem jakiegokolwiek porozumienia jest bowiem, aby

dalekiej żności, że został pokrzywdzony wymierzaniem mu podatku od wzbogacenia, choć, jak wyjaśnia, wcale się nie wzbogacił. Skąd taki podatek wymyślił, pozostanie to zapewne tego tajemnicą. Ale z samej nazwy tego podatku wyprowadzić zupełnie prawidłowy wniosek, że on podatkiem tym nie powinien być objęty.

I nie jest. Podatek od wzbogacenia wojennego — taka bowiem była pełna nazwa tego podatku — został wprowadzony zaraz po wojnie i dotyczył zupełnie innych sytuacji, aniżeli ta, w jakiej znalazł się Cytelnik. Toteż stosowanie tego podatku już dawno zaprzestano i tylko chyba najstarsi pra-

vez to, że wydatk pieniądze, a nabył dom, wcale się nie wzbogacił — powiada. I ma rację. Tylko, że nie o jakieś wzbogacenie w tej sprawie chodzi i nie o podatek od wzbogacenia. Sprzedaj nieruchomością podlega obowiązkowej opłacie skarbowej (to też danina publiczna, podobnie jak podatek) w wysokości 10 proc. ceny. Dużo to, czy mało i czy w ogóle ustanawianie takich opłat godzi się utrudniać obrót nieruchomościami między obywatelami — to już zupełnie inne zagadnienie z zakresu polityki fiskalnej i nie tylko fiskalnej państwa. Ja tu pragnę jedynie zwrócić uwagę, że za podstawę pobierania tej o-

Językowe nieporozumienie

te same rzeczy tak samo nazywać. Odnosi się to również do wszelkich urządzeń i instytucji prawnych. Tu dochodzi jeszcze dodatkowa komplikacja, że z nadanej nazwy ludzie wyprowadzają wnioski co do znaczenia tego, co dana nazwa określa. Jeżeli więc nie będziemy trzymali się ustalonej terminologii, a postugiwali się określeniami jakie komu ślina na język przyniesie, to nieporozumienia będą uprost piramidalne.

Napisałem kiedyś poważniejszą rozprawę o prawnych aspektach obrotu ziemią. Uczyniła maszynistka, która mi tekst do druku przepisywała, wszystkie napotkane w tekście „przełasczenie nieruchomości” po przerabiała w najlepszej wierze na... „prywatyzowanie nieruchomości”. Zamiast użyczonego (?) artykułu wyszła z tego jakaś zupełnie niedorzeczna kryminałka.

Mimowolną ofiarą stosowania niewłaściwego nazywania prawnego stał się ostatnio jeden z Czytelników, pan Mikołaj Ł. z Michałowa. On też, w najlepszej wierze, pretensje do władz za pośrednictwem re-

cownicy wydziałów finansowych pamiętając, że taki kiedyś był. Ale nazwa, jak widać, wciąż pozostaje w użyciu. Przydaje się ją teraz, zupełnie mylnie, całkiem innym świadczeniom pieniężnym. A jakie z tego nieporozumienia, zobaczmy.

Pan Mikołaj miał swoje gospodarstwo na terenie objętym budową zbiornika wodnego Siemianówka i jak wszyscy pozostali rolnicy z tej i sąsiednich wsi został wywłaszczony. Rolnikowi wywłaszczonemu z gospodarstwa należy, na jego żądanie, obowiązkowo nadać na własność odpowiednio gospodarstwo gdzie indziej, a nawet, gdy jest to technicznie możliwe, przenieść budynek. W tym przypadku wywłaszczony uolał rekompensatę w pieniądzu. Po brał należne odszkodowanie, dolożył jeszcze coś tam ze swoich gotówkowych zapasów i kupił za to w innej miejscowości dom mieszkalny. Kontrowersja wynikała właśnie z tym kupnem. Nie dość że uiszczył taryfową opłatę notarialną, to jeszcze żądał od niego 10 procent tytułem jakoby podatku od wzbogacenia. A on przecież

placę przyjmuje się nie czyni? Jeż wzbogacenie lecz samo zawarcie umowy kupna-przedkupu. Wywłaszczony przystępuje zwolnienie. Jeżeli wywłaszczony kupuje w ciągu dwóch lat inną nieruchomość za otrzymane odszkodowanie, umowa uolna jest od opłaty skarbowej. Jeżeli cena kupna jest wyższa od otrzymanego odszkodowania, pobiera się opłatę skarbową jedynie od nadwyżki ceny ponad kwotę odszkodowania.

Na ile tego terminologicznego nieporozumienia, które skłoniło Czytelnika do napisania do redakcji, nasuwa się pewien wniosek ogólniejszy. Gdyby w środowisku p. Mikołaja nazywano rzecz po imieniu — opłatę skarbową opłatą skarbową, a nie jakimś tam podatkiem od wzbogacenia, cała sprawa od razu byłaby prostsza i bardziej klarowna. Uwagę tę kieruję zwłaszcza pod adresem pracowników urzędów gminnych. Trzymanie się ustalonego nazywania jest podstawowym warunkiem porozumienia i zrozumienia między obywatelami i urzędem.

JUSTYN

Z listu młodego rolnika

W roku 1978 młody rolnik, Jan Łuczun z Prynowa kupił z Państwowego Funduszu Ziemi gospodarstwo rolne (po S. Liminowicz) ale bez działki oznaczonej nr 276 (o pow. 2,27 ha), która wchodziła w jego skład. Chociaż nowemu właścicielowi gospodarstwa bardzo zależało na tym właśnie kawałku ziemi — łące i pastwisku — ówczesny naczelnik Urzędu Miasta i Gminy w Węgorzewie przekazał ją na dwa lata w dzierżawę ogrodnikowi M. Brzezińskiemu.

Po wyrażeniu tej umowy dzierżawcy Jan Łuczun — który dochował się w ciągu tego czasu na posła-

danych 12,21 ha 18 sztuk bydła i pragnął nadal rozwijać hodowlę — ponownie wystąpił do UMIG o sprzedaż działki nr 276, naturalnie uzupełniając komplekso jej gruntów.

Obecny naczelnik UMIG w Węgorzewie po zbadaniu sprawy na miejscu przez komisję rolną i zasięgnięciu opinii miejscowego samorządu wydał decyzję korzystną dla młodego rolnika.

Odwołał się od niej do Urzędu Wojewódzkiego w Suwałkach dzierżawca przez

dwa lata działkę, M. Brzeziński.

Jan Łuczun pisze: „Nie koszona trawa na łące wolała o pomste do nieba, a ja, miałem trudności z wykarmieniem moich krów. Nie rozumiem więc dlaczego ogrodnik w Węgorzewie”.

Urząd Wojewódzki nie podzielił jednak obiekcji młodego rolnika. Uchylił decyzję naczelnika UMIG, a sprawę przekazał do ponownego

rozpatrzenia samorządowi wiejskiemu. Nie wiem, w jaki sposób M. Brzeziński przekonał Prezydium Gminnego Związku Kolei i Organizacji Rolniczych w Węgorzewie do podjęcia korzystnej dla siebie decyzji — kontynuuje autor listu. Wiedział natomiast, że nikt nie badał sprawy na miejscu, nie zasięgał opinii szerszych członków GZK iOR, nie rozmawiał z mieszkańcami z gospodarzami z Prynowa.

Czułem się skrzywdzony i trudno mi jest oprzeć się myśli, że nadal największą siłą przebiecia i argumentacji miała ludzie z nabitą kieszą a młodym rolnikom na dorobku jak wół tak i wiecie wiatr w oczy

(BM)

KSIĄŻKI NADESKANE

JAROSŁAW IWASZKIEWICZ — **LEŻEZA POLSKA**. Cytelnik 1980, nakład 20.330 egz., str. 348, cena 21 zł. Kolejny tom „Dzień” pisał, na który składają się „Ucieczka do Bagdadu”, „Legion” i „Demeter”. „Zdobądź mur”. Siedem bogatych miast nieszczęśliwego Kosięja”. Wielezór i Abdon i „Pejzaz sentymentalny”. J. D. SALLINGER — **FRAN**. Cytelnik 1981, nakład 20.330 egz., str. 252, cena 21 zł. Dwa tomiki nowej wybitnej powieści amerykańskiego autora pamiętnie powieści „Buszujący w zbożu”. Seria „Nikie”. **WSPOMNIENIA** JAROSŁAW IWASZKIEWICZ — **LEŻEZA POLSKA**. Cytelnik 1980, nakład 20.330 egz., str. 348, cena 21 zł. Wspomnienia działacza ruchu robotniczego, w czasie wojny oficera polityczno-wychowawczego, po wojnie zastępcy szefa GZP WP, a następnie p. s. i publicysty. **PRZEMÓWIENIA** STANISŁAW KANI, WOJCIECHA JANUSZKIEWICZ, STANISŁAW GUCYŃSKI, KAZIMIERZA BARCISKOWSKIEGO, TADEUSZA W. MYCENSKA, MICHAŁA J. WYKŁADY. Wydawnictwo 1981, nakład 2.000 egz., str. 88, cena 12 zł. **ŻYWIENIE** JAROSŁAW IWASZKIEWICZ — **LEŻEZA POLSKA**. Cytelnik 1980, nakład 20.330 egz., str. 348, cena 21 zł.

Zwycięstwo H. Nowika i jego drużyny

Złoty medal marzeniem ośmiu drużyn

Co, gdzie, kiedy?

Kolno — „Głina czy łajdak”.
prod. franc. (od lat 18)

PÓDZIELNIA KÓLEK ROLNICZYCH w Szepietowie o-
tacza **PRZETARG NIEOGRANICZONY** na sprzedaż kon-
strukcji szkieletowych namiotów foliowych do produkcji o-

gedać w stanie wskazującym na użycie alkoholu wszczął awanturę z Andrzejem Jarmocem używając słów wulgarnych oraz szarpnąć go za garderobę. Czynem swoim zakłócił porządek i wywołał zgrzeszenie w miejscu publicznym.

K 1681-1

wystawa czynna odziennie (z jątkiem poniedziałków i dni	14.45 Muzyka Brahmsa; 15.35 Po południe dziewcząt i chłopców
--	---

g 3112-1

2.25	Gleida przyt;	13.00	Muzyka kl.	tal Reginy Smendzianki
I-III;	13.25	Fonoteka folkloru:	21.30	24 godziny
3.50	„Matysiakowie”;	14.20	Gra	21.40
Kwartet im. A. Berga;	14.41	M. Ra-	Wieczór Filmowy: „Sta-	Kino”

gów - tel. 994
Informacja kolejowa - tel. 910

Sanepid w uzdrowisku — intruzem

Terenowa Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Augustowie powstała w roku 1951. Początkowo ulokowano ją w dwóch pokojach o powierzchni około 30 m kwadratowych. Z biegiem lat zaczęły wzrastać zadania stacji, zwiększał się personel. Zaczęto więc szukać bardziej odpowiedniego lokalu. Najpierw na cele stacji przeznaczono świetlicę miejscowego szpitala, ale ponieważ była ona niebezpieczna dla pacjentów i personelu szpitala, pracowników Sanepidu umieszczono na korytarzu. Pisma, odwołania, skargi oraz nakazy inspektora pracy Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia w Białymstoku okazały się na tyle skuteczne, że w marcu 1971 r. dano stacji cztery pokoje biurowe o powierzchni 66 m kwadratowych, w biurze ówczesnego Augustowskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego. Niemal po 20 latach oczekiwania 26 pracowników stacji rozpoczęło pracę w lepszych warunkach.

W roku 1975 APB wyposażyła stację w wynajem pomieszczeń. Tym razem pracownicy stacji „nie skorzystali” z okazji zmiany lokalu i od tej pory każdy nowy właściciel biurowca nabywał go łącznie ze Stacją Sanitarno-Epidemiologiczną. Zadania Augustowskiej stacji Sanepidu są niemałe. Swoim nadzorem obejmuje ona 7 gm. Od czasu reorganizacji województwa przybyły do nadzoru sklepy,

szkoły, ośrodki zdrowia, zakłady nauczania i zakłady żywienia w odległych gminach Lipik i Giby. Przybyło też katek, kartotek, etc. Nie zmieniły się tylko warunki pracy. Dwudziestu sześciu pracowników stałych i trzech niemożatrudniących urzęduje nadal przy 14 biurkach. Brakuje szaf do przechowywania dokumentacji, nie ma magazynu na środki dezynfekcyjne, dezynsekcji i deratyzacji, nie ma gdzie zorganizować pracowników metodycznej, oświaty zdrowotnej, chociaż jest pełne wyposażenie w sprzęt.

Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna z prawdziwego zdarzenia powinna posiadać pracownię badań żywności, wody i ścieków, higieny pracy i bakteriologiczną. Brak podstawowych pracowni badań wody i prób żywności daje się odczuć pracownikom TSSE szczególnie w okresie lata, kiedy wzmożona jest kontrola placówek zbiorowego żywienia, domów czasowych, obozów i kolonii letnich, jadłowni, barów i lodziarni. Kłopotem jest wówczas pobieranie większej ilości prób żywnościowych i prób wody. Uzyskane próby zamiast być badane na miejscu przewożone są do Suwałk gdzie stacja także ma nie najlepsze warunki pracy.

Augustów jest dzisiaj jedynym miastem w woj. suwalskim, które posiada Stację Sanitarno-Epidemiologiczną

bez niezbędnego laboratorium. A jest to miasto uzdrowiskowe!

W roku 1976 Terenowa Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna zwróciła się do władz miasta o przydzielenie budynku po KM MO, która za rok miała przejść do nowego lokalu. Sprawę tę poruszyła nasza „Gazeta” w artykule pt. „Bezdomna Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna” z dn. 7.12.1976 r. Na nasz artykuł odpowiedział zastępca naczelnika miasta Ryszard Lenkowski. Napisał wówczas: „Obecnie nie jestem w stanie wygospodarować odpowiedniego pomieszczenia dla Terenowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej, jako że placówce tej potrzebny jest cały budynek a nie część lokalu. Tym samym sprawa przydziału odpowiedniego pomieszczenia pozostaje otwarta do czasu wolnienia wskazanego w artykule budynku”. Minęły cztery lata od odpowiedzi władz miasta. MO od trzech lat urządzą w nowym gmachu, a dawny budynek po milicji stoi pusty przy głównej ulicy miasta, niemal naprzeciw Urzędu Miasta. Zaczyna straszyć wybitny czy też zabitymi deskami, oknami. Może teraz UM w Augustowie, a szczególnie nadal zarządzający zastępca naczelnika, zechcą sobie przypomnieć o sprawie „bezdomnej stacji”.

Upierzemy — odpowiedź, że budynek po milicji nie jest w dyspozycji władz miasta nie usatysfakcjonuje nas. W styczniu br. wojewoda suwalski na spotkaniu z NSZZ „Solidarność” w Giżycku, polecił sprawę owego budynku i augustowskiego Sanepidu do rozpatrzenia naczelnikowi miasta Augustów. W kilka dni później zaczęło się coś tam dziać przy budynku, zaczęły też krzątać słuchy, że budynek przejdzie MSW czy też MON. Sądymy, że władze wojewódzkie i miejskie uczynią wszystko, aby w Augustowie powstała wreszcie po 30 latach oczekiwania prawdziwa Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna.

(boż)

Przedstawiamy

Gospodarstwo STANISŁAWA KAMIŃSKIEGO ze wsi Osipy Kolumbia (gmina Wysokie Mazowieckie, woj. łomżyński) liczy 8,60 ha użytków rolnych. Właściciel gospodarstwa postawił na postęp i nowoczesność. W swoim gospodarstwie stosuje racjonalną agrotechnikę i wysokie nawożenie (220 kg NPK na ha). Rolnik w nawozy zaopatruje się już w miesiącu listopadzie.

Posiada 7 sztuk bydła, w tym cztery krowy mleczne. Od jednej sztuki osiąga rocznie około 4 tony. Itrów mleka wysokiej jakości. Prowadzi racjonalne żywienie bydła. Główne uprawy: kontraktowane to zboża, buraki cukrowe i ziemniaki.

Stanisław Kamiński aktywnie uczestniczy w działalności społecznej, pełniąc funkcję sołtyasa wsi, prezesa OSP i członka Miejskiego Gminnego Komitetu ZSL. Z jego inicjatywy i przy dużym osobistym wkładzie mieszkańcy wsi w br. wybudowali w czynie społecznym 1,9 km drogi o nawierzchni żwirowej wartości 1 mln 200 tys. złotych.

Za wzorowe prowadzenie gospodarstwa i działalność społeczną został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi. (lat)

Przed rokiem studenci z uczelni plastycznych zaprezentowali i wykonali wyposażenie placu zabaw na osiedlu „Jantar” w Łomży. Poszczególne elementy — huśtawki, pochylnie itp. mają bardzo staranną artystyczną formę. Jednak, w niektórych przypadkach projektanci poniosła fantazja. Konstrukcje charakteryzują zbytni rozmach. Są za wysokie, zwłaszcza — przeznaczone do zabawy siłowych. Wystarczy jeden nieostrożny ruch (a dzieciaki jak wiadomo ostrożności nie przesadzą) i może być nieszczęście.

NA ZDJĘCIU — wspinaczka; wysoko i ślisko. (zp)

Fot. Ryszard Piechociński

Powiadzieli nam

— KIEROWNIK SŁUŻBY ROLNEJ W GMINIE SZYPLISZKI (WOJ. SUWALSKIE) — TERESA ZDANCEWICZ

Siewy zbóż jarych na powierzchni 4,3 tys. ha zbliżają się ku końcowi. Pozostały tylko jeszcze podmokłe enklawy, gdzie prace siewne postępują wolniej. W tym roku Centrala Nasienna dostarczyła rolnikom tylko 54 tony kwalifikowanego materiału siewnego. Zamawialiśmy na nasze potrzeby 140 ton. Rozpoczęto siew kukurydzy na ponad 200 hektarach. Ziarna kukurydzy nie brakuje. Zwiększył się znacznie powierzchnia uprawy tej pożytecznej rośliny na kisonkach.

Pod uprawę ziemniaków przeznaczono 800 hektarów. Na lepszych glebach rozpoczęto sadzenie. Zaawansowanie prac w tym zakresie szacuje się na ponad 45 proc. Nie ma kłopotów z sadzidłami.

Rolnicy odczuwają brak nawozów mineralnych, a zwłaszcza azotowych i fosforowych, które w tym okresie przydają się. Dostarczono dotychczas 73 proc. przewidzianej ilości na ten rok gospodarczy.

Będą trudności z zabezpieczeniem środków chemicznych ochrony roślin, których mamy aktualnie tylko 50 proc. w stosunku do naszych potrzeb.

Notował: (b-jcz)

Bez problemu?

Ustosunkowując się do próśb mieszkańców publikacji wili — ośnośne władze podjęły decyzję o rozbiórce szaletu publicznego stojącego w parku przy ul. Wojska Polskiego w Łomży. Najbliższy tego rodzaju obiekt jest przy pl. Niepodległości — w odległości około

pół kilometra. Gdyśmy zwrócili punkciście osobom uwagę na ten fakt odpowiedzieli nam:

— W czym problem? Przecież w parku są krzaki. Rzeczywiście. Nie pomyśleliśmy. (zp)

Śladem publikacji

Odpowiadając na zarzuty stawiane władzom gminy Zawady w raporcie „Jak tak dalej pójdzie, to pójdzie do miasta” (GW z dn. 7 ub. m.) naczelnik gminy inż. Ryszard Godlewski poinformował nas, że dn. 13 kwietnia br. 212 rolników przekazało swoje gospodarstwa dla następujących, tzn. że co czwarte gospodarstwo przeszło w młodsze ręce. Tak dużej grupie młodych rolników władze gminne nie są w stanie zapewnić pomocy w otrzymaniu środków do produkcji rolnej, a szczególnie maszyn. Wynika koniecznie — pisze inż. Godlewski — przynajmniej ich rolnikom osiągnięciem najwyższą produkcję. Nie możemy popierać młodych rolników i zapominać o 3/4 pozostałych (...)

My to wszystko rozumiemy. Nie możemy jedynie zroz-

umiem fakt preferowania gospodarstw wysokotowarowych, a zapomniania o tych, które z materialnym uporem, pokonując biurokratyczne bariery, usiłują wejść do grona tych najlepszych.

W kilku wierszach

W obchody 100 rocznicy urodzin gen. Władysława Sikorskiego wzięły się aktywnie społeczeństwo woj. łomżyńskiego. Łomżyński Towarzystwo Naukowe im. Wł. Wł. zaprasza wszystkich chętnych do wzięcia udziału w zebraniu otwartym EN i Oddziału Polskiego Towarzystwa Historycznego w Łomży, poświęconemu wybitnemu

stałem prośbę ZW ZSMP, aby przyznał sprzet rolniczy ob. Wiesławowi Szorcowi i ob. Zdzisławowi Bartnickiemu (o biał są objęci patronatem ZSMP). Komisja, znając te gospodarstwa nie wyraża zgody.

Zgodnie z decyzją nr 3/80 ministra Finansów z dnia 26

lipca 1980 r. — pisze w dalszym ciągu naczelnik — odškodowanie za wyrokami ziemniaki ob. Szorcowi nie przysługują (...). Wilgotność gruntu w dniu 7 kwietnia była taka sama jak na sąsiednich działkach, co wskazuje na prawidłowe działanie sączków (...)

Nie chciałbym polemizować z tą częścią odpowiedzi. Sądzę jednak, że warto głębiej zastanowić się nad przyczynami „niezaradności” i nie-

u dołności młodego rolnika. Jakże ma szansę — zastraszony, z kompleksem niższości — w konfrontacji z wysokowykwalifikowaną kadrą służby rolnej i kompetentnymi pracownikami Urzędu Gminy? A po takiej sytuacji wytłumaczyć fakt, że w dniu mojego pobytu na polu Wiesława Szorca, można było je porównać do wyciągniętej z wody gąbki, podczas gdy sąsiednie działki i laka tego samego rolnika były już suche?

Korzystając z okazji, chcę poinformować naczelnika gminy, że w dalszym ciągu oczekuję na pańskie stanowisko w sprawie informacji pt. „Zakończony w papierach” (GW) z dn. 2.04. br.). Chciałbym, żeby to stanowisko różniło się od cytowanego powyżej szerszością i było bardziej konkretne, nie wprowadzające w błąd redakcji, a za naszym pośrednictwem społeczeństwa. (klos)

Zebranie odbędzie się w środę (20 bm.) o godz. 16 w sali klubu „Kubus” (WPK) ul. Sadowa 12. Zapraszamy. (klos)

Spotkanie w KW MO

Święta: Pracy, 3-Maja, Dzień Wzrostu — były okazją do uroczystych spotkań w zakładach pracy. Instytucjach. Taką uroczystość m. in. odbyła się w Komendzie Wojewódzkiej MO w Łomży.

Okołośnośnowe przemówienie obrazujące tradycje rolnicze i aktualną sytuację społeczno-gospodarcą kraju wygłosił i sekretarz KZ PZPR — Jan Szczechowiak. Z okazji spotkania sekretarz KM PZPR — Andrzej Ogrodnik wręczył i funkcjonariuszom MO legitymacje partyjne.

Kombatanckie problemy

Niedawno obradowali w Suwałkach działacze ZBoWiD przedstawiciele organizacji kombatanckiej skupiającej w województwie suwalskim w 45 kołach terenowych 7340 członków. Zasadniczym tematem obrad były problemy związane z pomocą socjalno-bytową członkom na obecnym etapie. Pewnie to i błąd sprawa na tle wielkiej fali odnowy w kraju, ale może warto by przy okazji tych wielkich spraw za-

trzaszyć się i o sytuację materialną kombatantów o potrzeby rentach i emeryturach. W miarę upływu lat potrzeby socjalne ciągle narastają. Ponad 60 procent zbiorowców w województwie nie pracuje już zawodowo. 24 procent przekroczyło 70 rok życia. A 75 kombatantów, jak dotychczas rozpoznano, to żyjący samotnie, starzy, zapomniani i schorowani po trudach wojennych — wymagający opieki.

Ważny kierunek pracy zarządów kół terenowych obok działalności ideowo wychowawczej, to dokładne poznanie warunków bytowych członków ZBoWiD i niesienie potrzebującym pomocy, zwłaszcza osobom samotnym i chorym. Stoją one różne formy pomocy. Powstają nowe w dziedzinie opieki społecznej. Zachodzi potrzeba rozwijania i doskonalenia tej opieki.

W sposób widoczny wzrosły świadczenia państwa dla kombatantów ale dotychczas w odczuciu środowisk kombatanckich niezadowalająco przebiega realizacja ustawy z dnia 23 października 1975 roku o dalszym zwiększeniu świadczeń dla kombatantów i więźniów obozów koncentracyjnych. Na ogólną liczbę 1114 wniosków o przyznanie lub podwyższenie trybny wyjątkowej renty i emerytury zostają przyznanych 463. Korzysta obecnie ze świadczeń wyjątkowych 587 osób. Ponadto 585 osób otrzymało renty i prawa inwalidów wojennych z tytułu pobytu w hitlerowskich obozach koncentracyjnych.

W ramach pomocy doradczą dla najbardziej potrzebujących wypłaca się rocznie około 400 zapomóg w wysokości do

trzech tysięcy zł. Wiele spraw w tym zakresie trzeba uporać z tymczasem m. in. nie można już upokorzać ludzi zasłużonych w walkach i pracy wywołanych z nich osobistych zagrożeń i pisanie wniosków o zapomogi. Od 1976 roku 1041 zbiorowców wyróżniono odznaczeniami państwowymi w tym 332 krzyżami Orderu Odrodzenia Polski. Ostatnio wznowiono przyznawanie odznaczeń pamiątkowych.

W ubiegłym miesiącu tego roku uregulowano pozytywnie niektóre podstawowe sprawy socjalne kombatantów. W myśl decyzji rządowych z kwietnia br. wszyscy kombatanci, którzy ukończyli 75 lat, otrzymują od 1 czerwca 1981 roku dodatek opiekuńczy w wysokości 500 zł. Natomiast renty wyjątkowe z przeliczeniem od 1 stycznia tego roku wzrosną o dalsze 200 zł.

Rozpatrzone zostały składe o kilkunastu lat zbiorowców postulat i podjęto decyzję o wprowadzeniu od 1 maja br. zniżki na PKP i PKS dla kombatantów — rencistów i emerytów.

Etyka urzędnika

W ubiegłą środę (13 bm.) do łomżyńskiego Oddziału „Gazety” przyjechała pani Kulesza ze wsi Wnory-Paźochy w gm. Kuleszkie Kościelne. Przywiozła ze sobą list swego męża, w którym czytamy: „We wtorek, 12 kwietnia polecałem do GS w Kuleszkach Kościelnych po nawozy. Wypisano mi kwit na 3 tony soli i 1 tonę superfosfatu granulowanego. Nawozy te załadowałem na przyczepę i polecałem na wase. Magazynier powiedział, że nie może nawozów pobrać, bo kierownik filii Banku Spółdzielczego złożył w mojej sprawie zastrzeżenie, bo testem zadłużony w BS na sumę 40 tys. zł. Zdziwiło mnie to bardzo, przeprowadziłem więc postępowanie wyjaśniające i udo-

wniłem kierownikowi filii BS, że zadłużenie moje wynosi 5 tys. zł, z terminem spłaty do 16 maja. Nadmieniam, że 19 maja sprzedałem jałówek wyskokielna, wartość około 40-50 tys. zł i wszelkie zadłużenia ureguluję. Nawozy są mi potrzebne, bo muszę już siać buraki i ziemniaki, a ziemia jeszcze nie jest przygotowana (...)

Skontaktowałem się telefonicznie z filią BS w Kuleszkach Kościelnych. Kierownictwo — Helena Łapińska powiedziała, że nie jest w stanie zrobić dla rolnika, bo zadłużenia jego są tak duże, że nie ma szansy w ogóle o czym rozmawiać. Owszem, pani kierowniczka filii Banku Spółdzielczego złożyła w mojej sprawie zastrzeżenie, bo testem zadłużony w BS na sumę 40 tys. zł. Zdziwiło mnie to bardzo, przeprowadziłem więc postępowanie wyjaśniające i udo-

wniłem kierownikowi filii BS, że zadłużenie moje wynosi 5 tys. zł, z terminem spłaty do 16 maja. Nadmieniam, że 19 maja sprzedałem jałówek wyskokielna, wartość około 40-50 tys. zł i wszelkie zadłużenia ureguluję. Nawozy są mi potrzebne, bo muszę już siać buraki i ziemniaki, a ziemia jeszcze nie jest przygotowana (...)

W tej chwili taka rzecz powinna być uznana za zakończoną. Nie można jednak przeoczyć obywateli, którzy lekceważą spraw rolnika przez speców z biurokracji, którzy doskonale już wysokoili się w ustawianiu przepiów i zarządzaniu według własnego wi-

Poprosiliśmy więc o zajęcie stanowiska w tej sprawie dyrektora Oddziału Wojewódzkiego BGZ w Łomży — Stanisława Radziszewskiego. Stwierdził on, że sprawę można było załatwić inaczej, nie dopuszczając do marnotrawienia czasu rolnika, nie zezwalając mu na nerwy i związany z tym kosztów. Dyrektor BGZ oświadczył nam również, że sprawa zostanie załatwiona pozytywnie w trybie natychmiastowym.

W tej chwili taka rzecz powinna być uznana za zakończoną. Nie można jednak przeoczyć obywateli, którzy lekceważą spraw rolnika przez speców z biurokracji, którzy doskonale już wysokoili się w ustawianiu przepiów i zarządzaniu według własnego wi-

Co się zaś dotyczy sprawności sączków, to nie jestem przekonany, czy jednakże sprawdzić wilgotność gruntu upoważnia do wyciągnięcia obiektywnych wniosków. Jak bowiem w takiej sytuacji wytłumaczyć fakt, że w dniu mojego pobytu na polu Wiesława Szorca, można było je porównać do wyciągniętej z wody gąbki, podczas gdy sąsiednie działki i laka tego samego rolnika były już suche?

Korzystając z okazji, chcę poinformować naczelnika gminy, że w dalszym ciągu oczekuję na pańskie stanowisko w sprawie informacji pt. „Zakończony w papierach” (GW) z dn. 2.04. br.). Chciałbym, żeby to stanowisko różniło się od cytowanego powyżej szerszością i było bardziej konkretne, nie wprowadzające w błąd redakcji, a za naszym pośrednictwem społeczeństwa. (klos)

Wydział Ruchu Drogowego KW MO w Suwałkach przykłada dużą wagę do działalności profilaktycznej. Dobra znajomość przepisów ruchu jest jedną z podstaw prawidłowego zachowania się na jezdni. A naukę zasad ruchu na najbliższych rozpoczynają od najmłodszych,

dziesiąt, dla ułatwienia sobie pracy. Jak długo jeszcze będziemy pośredniczyli w załatwianiu normalnych ludzkich spraw, gdzie wystarczy odrobina zwykłej życzliwości i dobrych chęci? (klos)

P.S. Wczoraj (18 bm.) oddział „Gazety” w Łomży znów odwiedził p. Eugeniusz Kulesza. Kierownictwo filii BS w Kuleszkach Kościelnych nie wykonało polecenia dyrektora BGZ w Łomży. Pracownicy ograbili się na rolnika za to, że szukał pomocy w Łomży.

„Urażona” ambicja urzędników jest szlachetną dla wypełnionej nawozami przyczepą, stojącą od tygodnia w GS. Tymczasem ziemia czeka... (klos)

Informacje nas o tym, i wiceprezes LTW — Jerzy Kłama pisze w liście do redakcji: „Biorąc pod uwagę prepartakidowe pokrzepienia serce (ostatnimi czasy niezbyt żywiliwie patrzących na łomżyńskie wioślarstwo — kierowników, wojewódzkich żyć sportowego) — wierzę, że Redakcja „GW”, zamieszczając powyższą informację w dużym stopniu przyczyni się do jeszcze lepszych wyników naszych wioślarzy. Być może wówczas umożliwi nam się więcej startów kontrolnych. (klos)

Organizatorem większości działań profilaktycznych KW MO w Zakresie ruchu drogowego jest st. sierż. Mieczysław Cyliwa. Fot. R. LYSIONEK

O bezpieczeństwie na drogach

Wydział Ruchu Drogowego KW MO w Suwałkach przykłada dużą wagę do działalności profilaktycznej. Dobra znajomość przepisów ruchu jest jedną z podstaw prawidłowego zachowania się na jezdni. A naukę zasad ruchu na najbliższych rozpoczynają od najmłodszych,

zorganizowanymi przy Osiedlu Reja. Miasteczko to powstało kilka lat temu z inicjatywy pracowników MO mieszkających na tym osiedlu. Zaproszono na oni, by w miejsce planowanego trawnika ustawili znaki drogowe, wytłoczyli aleki itp. Pomogła spółdzielnia mieszkaniowa, zakłady pracy z Suwałk i spozna miasta.

W najbliższym czasie miasteczko ruchu przy ul. Reja będzie areną konkursowych egzaminów na karte rowerową. Zaplanowano je na 31 maja br. Udział wzięć mogą wszyscy chętni. Dla tych, którzy egzamin zaliczą pozytywnie nagrody ufunduje Spółdzielnia Mieszkaniowa w Suwałkach. Karty rowerowe są wręczone zostaną na apelach w szkołach.

Dzień wcześniej natomiast — 30 maja — członkowie Autoklubu Suwalskiego organizują tradycyjny rajd do lasu dla wychowanków domu dziecka. Zaplanowano ominięcie z atrakcjami oraz egzaminu na karte rowerową. (ew-b)